

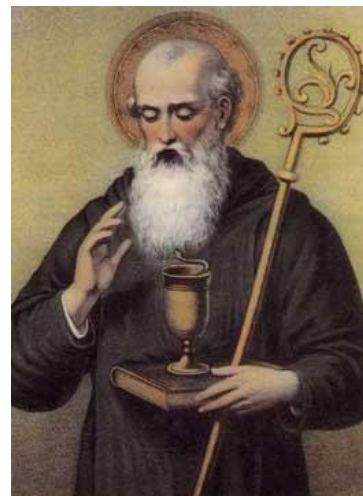
Ján Adamus

Mk 6, 1-6

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Spomeňme si, o čo všetko sme v živote Ježiša prosili: o pomoc v ťažkostiach, o zdravie, úspech, šťastie, obrátenie... Ale boli tieto prosby vypočuté? Pravdepodobne málokedy, aj keď to boli dobré a potrebné veci, Boh nereagoval a zdalo sa, že mlčí. Povrchný výklad evanjelia sa uspokojí s konštatovaním, že Nazaretčania nemali vieru, a kde chýba viera, tam zázrak stráca opodstatnenie, lebo taký človek nie je otvorený prijať zvesť, ale ide mu iba o senzáciu. Problém je však zložitejší. Apoštol Pavol v druhom čítaní píše Korint'anom, že tri razy prosil v chorobe Pána, aby ho oslobodil, ale nebol vypočutý. Určite mal vieru, a preto prosil o zdravie, aby mohol bez prekážky šíriť evanjelium. Tak, ako uvažoval Pavol, rozmyšľame aj my. Čo všetko by sme urobili, keby sme boli zdravší, mladší, mali iného šéfa či žili v inom prostredí? Lenže Pánova odpoveď je rovnaká: *Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti*. Božie kráľovstvo sa nebuduje podľa našich, ale Božích plánov, ktorý doň započítal aj naše neúspechy, obmedzenia, choroby aj prípadnú neveru. On mal tieto naše slabosti dávno na mysli a urobil aj z nich prostriedok na šírenie blahozvesti. Keď teda Boh nevypočuje naše úmysly aj tým sa zjavuje, ale inak ako je tomu v našich predstavách. Aj Pavol po stretnutí s Kristom na ceste do Damasku žil v intenzívnom kontakte s ním, ale keď prišla choroba, ktorá mu skrížila plány a predstavy, zostal akoby stáť a musel sa zamyslieť, aké je jeho poslanie a čo chce s ním Boh. Z Pavlovho životného príbehu plynie poučenie, že v chorobe a v starostiach, keď Boh nevypočuje naše prosby, nebudeme rozmyšľať nad tým či máme slabú vieru, ale nad tým, čo od nás očakáva. Inak by sa zdalo, že Boh je iba akýmsi núdzovým riešením a za Božie kráľovstvo bojujeme z vlastných síl, a až keď sa niečo nevydarí, privoláme ho na pomoc. V roku 1970 založil katolícky kňaz Anton Gots v Rakúsku *Katolícke združenie chorých*. Jeho členovia si vzájomne pomáhajú, píšú si a stretávajú sa na duchovných obnovách a seminároch. Okrem toho inicioval aj založenie zväzu s názvom *Dôstojný život*, s cieľom prinavrátiť ľudskú dôstojnosť invalidným občanom. Sám prešiel ťažkým ochorením, ktoré premeditoval na nemocničnom lôžku, výsledkom čoho je kniha *Prijímam kríž*, ktorá vzbudila veľký čitateľský záujem a prispela k otvoreniu centra pre najťažšie postihnutých. V knihe kňaz hovorí: Jedno ráno, ako blesk z jasného neba, sa mi zdravotný stav náhle zhoršil: takmer nezastaviteľné krvácanie do žalúdka. Lekári potrebovali pol dňa nepretržitej práce, aby potrebovali pol dňa nepretržitej práce, aby zvládli túto

nebezpečnú krízu. Ale všetko sa dobre skončilo a po niekoľkých dňoch bol som preložený na interné oddelenie. Len čo som prišiel, sestra berie môj kufrík a ukladá do skrine veci, ktoré som mal so sebou. Z vnútornej priehradky kufríka vypadne akási ošúchaná a zožltnutá obálka. Čo je to? Sestra mi ju podáva. Vyberám z nej dve pohľadnice, na jednej je ikona Madony, na druhej vytlačený text. Nemám potuchy, kto ich vložil do kufríka. Na karte je nadpis Tvoj kríž a pod ním úryvok z textu Františka Saleského: Keby všetci anjeli, všetci géniovia sveta skúmali, čo by ti osožilo práve v tejto alebo onej situácii, či toto alebo ono utrpenie, či táto skúška alebo táto bolestná strata, neboli by v stave objaviť niečo, čo by ti zodpovedalo lepšie, než to, čo ťa postihlo. Večná Božia Prozreteľnosť si už od začiatku zaumienila darovať ti tento kríž ako drahocenný poklad svojho srdca. Ale skôr ako ti ho poslal, Boh sa naň pozeral svojim všemohúcim pohľadom, premyslel ho svojim Božským umom, vyskúšal svojou múdrou spravodlivosťou a zohrial ho svojim láskavým zmlúvaním. Zmeral ho oboma rukami, aby náhodou nebol ani o milimeter väčší alebo o miligram ťažší. Potom ho požehnal svojim svätým menom, pomazal svojou milosťou a vdýchol doň svoju útechu, no ešte raz pozrel na teba a tvoju statočnosť. Tak ti on prichádza zo samého neba ako Božie pozvanie i ako dar jeho milosrdnej lásky, aby si sa stal tým, čím si a našiel v Bohu svoje naplnenie. V listoch, pri návštevách i odovzdávaní pozdravov mi ľudia často hovoria, že prosia Matku Božiu za mňa. Dôvodom toľkej dôvery je práve chvíľa, keď stála pod krížom svojho Syna. Pre toto všetko cez deň i v bezsenných nociach často siahnem po ruženci. A potom, jedného dňa po dlhých a ťažkých mesiacoch si uvedomujem, že neprijemné, nebezpečné záchvaty sa už neobjavujú a celkom zjavne sa mi vracajú telesné sily. Po šiestich mesiacoch sa môžem opäť zúčastniť na svätej omši. O tri mesiace sa dožívam ďalšej radosti: ležiac na posteli smiem po prvý raz koncebrovať. Moja nemocničná izba sa stáva dvoranou Pánovej večere. Lebo on aj môj život na nemocničnej posteli kladie na paténu a do kalicha, aby ho obetoval nebeskému Otcovi za mnohých. Zavše prídu chorí zo susedných izieb, ba aj zvonka a slávia so mnou svätú obeť. Na svätej omši som živo pocítil ako je nám Kristus blízko. Človek z choroby nikdy nevychádza taký, aký bol predtým. Aj my by sme mali dôjsť vo svojich ťažkostiach, od ktorých nás Boh neušetrí, k jeho plnšiemu poznaniu. Vyzýva nás, aby sme sa mu celkom oddali aj napriek tomu, že nechápeme jeho úmysly a často nevidíme rozumné východisko. Zachovajme si však presvedčenie, že nás miluje a vtedy dôjde k takému poznaniu Boha, aké má iba ten, kto oddane trpel.

Benedikt, opát

Zákonodarca múdry, svätý, nežný,
ty leskom zásluh žiaríš Božím deťom
Benedikt slávny, obnov náš svet
biedny Kristovým svetlom

Zhromažďoval si mnohých v ráde
novom obdivuhodnú lásku si doň
vložit: v ľudoch si vzbudil úctu
v ľudným slovom k zákonom Božím

Pravidlá tvoje robia z reholníkov
aj Božích sluhov, aj oddaných synov,
modlitba s prácou je ich svätým
zvykom v prostredí milom

Pod tvojím menom nech sa usilujú
bratsky sa správať ľudia všetkých
krajín a nech pochopia, aký šťastný
dar sa v pokoji tají.

Chvála buď Otcu, Synu večná, vrúcna,
Svätému Duchu rovnaká buď sláva,
veď z Božej priazne tebe česť i úcta
všade sa vzdáva.
Amen.

sv. Benedikta, opáta, Rch.

Kúsok pre mamy

Ked' potrebuješ odvahu stať sa svojimi rozhodnutiami...

Svätá Františka Cabriniouá

Svätá Františka, narodená v Taliansku v roku 1850, sa stala prvou občiankou Spojených štátov, ktorá bola vyhlásená za svätú. Spolu so sestrami Misionárkami svätého srdca Ježišovho založila šesťdesiat sedem nemocníc, sirotincov a charitatívnych inštitúcií. Jej sviatok sa slávi 13. novembra v Spojených štátoch a 22. decembra všade inde na svete. Je patrónkou migrantov.

Či už pri výchove detí alebo v živote ako takom potrebujeme niekedy poslúchnuť radu iných a inokedy, naopak, musíme dať na vlastnú intuíciu. Niekedy zisťujeme názory okolia, hoci vieme, čo je v danej situácii najlepším rozhodnutím pre našu rodinu. Ak sme nad svojimi rozhodnutiami premýšľali a modlili sa za ne, potrebujeme následne za nimi stáť.

Svätá Františka Cabriniouá odcestovala z rodného Talianska do New Yorku, aby tam mohla pracovať s talianskymi imigrantmi. Jej prvou úlohou bolo otvoriť sirotinec. Keď však prišla na miesto, arcibiskup jej odporúčal zmeniť plány a vrátiť sa späť do Talianska. Ona však vedela, čo je jej poslaním. Spolu so sestrami zostala v USA a časom založila šesťdesiat sedem inštitúcií zameraných na pomoc chudobným, nemilovaným, nevzdelaným, chorým a ľuďom na okraji spoločnosti.

Matka Františka nás učí, že je dôležité stať sa tým, čomu sme povolané, a to i vtedy, keď sa nás ostatní usilujú presvedčiť o opak.

O nič nebud'te ustarostení.
Ale vo všetkom modlitbou,
prosbou a so vzdávaním vďaky
prednášajte svoje žiadosti Bohu.
A Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápanosť.

, uchráni vaše srdcia a vašu myseľ v Kristovi Ježišovi.

Flp 4, 6-7

Svätá Františka, ty si povedala, že duše žijúce Duchu Svätom majú obrovskú dôveru k Bohu. Prosím, oroduj za mňa, aby som zotrvala v Duchu Svätom a bola naplnená dôverou a istotou, keď sa usilujem rozpoznáť Božiu vôľu pre svoju rodinu.

Christine Gibsonová „Sväté na zavolanie“

Zbierka na dobročinné diela Svätého Otca:

Vyzbierali sme 690 eur. Nech Pán Boh odmení vašu štedrosť.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i za kvetinovú výzdobu.

Prosím o upratovanie skupinu čísla domov 28 – 51.

Dnes (7. júla) je prvá nedeľa.

Popoludní o 14:00 hod. bude pobožnosť a výmena sruženových tajomstiev.

Pod'akovanie:

Ďakujem zo srdca všetkým, ktorý ste sa s takou láskou zapojili a spolu so mnou prežívali vďačnosť za moje životné i kňazské jubileum. Ďakujem za vašu výnimočnú štedrosť, ktorá ma priviedla k úžasu a aj za prichystanie pohostenia na farskom dvore. Ďakujem speváckemu zboru Nádej za sprevádzanie liturgie, aj za krásne kroje, v ktorých ste prišli.

Sväté omše v 14. týždni cezročného obdobia (B)

8.VII. pondelok

18:00 Za Ľ Štefana Lošovského a rodičov

9. VII. utorok

18:00 Za Ľ Františka a Martu Matúškových a dcéru Oľgu

10.VII. streda Svätá omša v Štefanovej

11. VII. štvrtok

18:00 Za Ľ Karola, Antona a Máriu Zigových

12. VII. piatok

18:00 Za Ľ Fridricha a Gizelu Ratajských

13.VII. sobota

11:00 Pod'akovanie za dar života a udelené dary Božej milosti

14.VII. 15. Nedeľa cezročného obdobia (B)

08:00 Antona a Zlaticu Kulifajových a sestru Sidóniu

Lektor: Jučovičová Kosnáčová J.

11:00 Pod'akovanie Pánu Bohu za 80 rokov života

Lektor: Rybár Rybárová

Liturgický kalendár

8.VII. pondelok sv. Akvila a Priska

9.VII. utorok sv. Augustína Zhao Ronga, kňaza a spoločníkov mučeníkov

10.VII. streda sv. Libuša (Amalberga)

11.VII. štvrtok sv. Benikta opáta, Patrona Európy **Sviatok**

12.II. piatok sv. Ján Gualbet, opát

13.VII. sobota sv. Henricha **Lsp**, Prebl. Panny Márie v sobotu **Lsp**

Kedy vykročiť

Opätovné čítanie zvoleného úryvku účinne zamestnáva môj rozum, aby ma neodviedol k bočným, vyrušujúcim myšlienkam. Možno sa mi bude zdať opakované čítanie pre moju informáciami už aj tak dosť preplnenú myseľ ako zbytočné. Opak je však pravdou. Ak znova a znova text čítam, pomáham rozumu prebúrať povrchnú zónu svojho myslenia k hlbším úvahám. Zároveň čas, ktorý strávim čítaním textu, pripravuje moje emócie k ďalšiemu kroku. Je to čas, ktorým umožňujem Svätému Duchu, aby vo mne mohol konať. Lebo iba on môže spôsobiť, aby sa mŕtva lítera Pisma stala živou a životodarnou, plodným slovom.

V tomto momente je veľmi dôležité neponáhľať sa príliš dopredu. To znamená neaplikovať predčasne text na svoj život, čiže ešte skôr, ako by som ho čo najlepšie pochopil. Áno, myseľ i svedomie môžem mať niekedy preplnené indikáciami ako napríklad: *toto a toto by si mal, to a ono nesmieš* alebo *práve toto musíš*. Pri hlbšom Osobnom vzťahu s Pánovým slovom je veľmi dôležité nepodľahnúť takýmto tlakom či návykom a najprv text skúmať s určitým zdravým odstupom. Ak si budem predčasne pripomínať nejakú mentorskú aplikáciu biblického textu, dosiahnem iba vlastné znechutenie. Písmo odložím. A to nech sa mi radšej nestane.

Pokiaľ čítam? Kým sa ma nedotkne niektorá veta. Kým ju neviem naspať, kým sa s textom nespriatelím alebo kým jeho podstatu neviem vyjadriť jednou vetou, pojmom. Čítam text, až kým text nečíta mňa. A kedy sa posunúť ďalej? Keď ma text vtiahol. Keď zbadám, že sa moje srdce rozohrieva, keď ho niečo zaujalo.

3. Vykladal im všetko

Pri tejto etape je dobré si uvedomiť, že rozumové chápanie biblického textu nie je všetko. To znamená, že rozum je síce vynikajúci pomocník, ale sám nás do Božej lásky ponorí nedokáže. Ale už v predchádzajúcej etape nám mohol pomôcť zbadáť napríklad to, čo je v texte, nad ktorým sa chcem modliť, krásne. Odhaliť v ňom rôzne emócie alebo iné silné skutočnosti. A zastaviť sa pri nich, nechať sa nimi ovplyvniť, pohnúť, ba aj vyprovokovať. Aj keď teda biblickému úryvku nerozumujeme úplne alebo dobre, môžeme na svojej ceste s ním pokračovať vpred.

Charakteristikou tejto etapy je nechať pôsobiť text na svoje srdce a začať sa pýtať: Čo hovorí text mne. Alebo lepšie: Čo chce Pán povedať svojím slovom mne osobne? Rozum pritom ešte nevypíname, ale už je nám jasnejšie, že v tejto etape sa chceme skôr nechať textom povzbudiť, zaujať, posilniť, alebo aj vyrušiť a znepokojiť. Skrátka, vpustíme ho do svojich intímnejších sfér. Teraz teda pôjde v prvom rade o naše srdce. Zbraň srdca, ktorou je predovšetkým intuícia, spojíme s prežúvaním, omieľaním Pánovho slova, aby sa ujalo v našom vnútri a mohlo ho formovať. Tak sa nám ľahšie podarí jeho aktualizácia v zmysle, čo mi hovorí Pánovo slovo dnes: tu a teraz, v mojich osobných a osobitných životných situáciách. No stále ešte bez predčasného, planého pocitu viny, že toto a toto musím urobiť, zmeniť, zanechať...

Táto etapa sa už nedá celkom realizovať našou vôľou. No ak sme sa snažili zachovať ducha predchádzajúcich dvoch, pôjde nám to zaiste ľahšie. A Duch Svätý, s ktorým počítame pri každom kroku na ceste í ľanovým slovom, vie rozohriať nielen to, čo je skrehnuté, ale roztopil i nejaký ten tvrdý ľad v našom vnútri.

Práve keď som si zvykla na atmosféru lesa, jeho príjemné šero a chytila som dobrý rytmus kráčania, les začal rednúť. Stromy boli stále

nižšie, poriadne ošľahané vetrom, každý trochu inak. Plnými dúškami som sa naposledy napila z neďalekej studničky s vynikajúcou horskou vodou. Silnel vtáčí spev a množili sa čistinky s lúčnymi kvetmi žiarivých farieb. Išla som na nich oči nechať. Zbadala som jahody, trochu malín a všade rástli bylinky všetkých vôní. I tie, ktoré sme práve spomínali s deťmi v škole. A predtým som postupne vynáralo sedlo.

Dagmar Kráľová „Skús to s Bibliou“

Ako zvládať samotu?

V roku 1995 vydala slovenská rocková kapela Elán pieseň s príznacným názvom: *Neviem byť sám*. **Citujem aspoň časť textu:** „Nestrážim maják, nie som pocestný v púšti. Z úloh pre silných nezložím skúšky. Priateľov každú noc môj telefón trápi. Na tričku nosím dúhový nápis: *Neviem byť sám*.“

Ako zvládať samotu? Pozrime sa najprv na jej podstatu. Samotu a opustenosť vnímame väčšinou negatívne, pripomína nám skľučujúce pocity odcudzenia, izolovanosti a vnútornej prázdnoty. Lenže nie je samota ako samota. Treba rozlišovať medzi samotou a osamelosťou. Samota znamená byť sám so sebou, ide teda o celkom prirodzený stav. Osamelosť sú negatívne vnútorné pocity, ktoré môžeme zažívať osamote aj v spoločnosti ľudí. Treba pamätať i na to, že k samote pristupujú inak extroverti a inak introverti. Extroverti sú ľudia, ktorí získavajú energiu z kontaktu s ľuďmi, introverti potrebujú byť sami, aby si dobili baterky. Je to veľmi zjednodušené vysvetlenie, ale podstatné. Pre extroverta sa samota veľmi rýchlo môže stať osamelosťou. Pre introverta je zdrojom životnej sily a preto ju vyhľadáva.

Vráťme sa k otázke, ako zvládať samotu. Mohli by sme na tomto mieste priniesť niekoľko podnetov, ako sa s ňou vysporiadať, chceme však hovoriť najmä o jednom konkrétnom spôsobe. Pre nás kresťanov je vzorom Ježiš Kristus. Ako pristupoval k samote on? V evanjeliách ho väčšinou vidíme obklopeného ľuďmi. O chvíľach, keď bol sám, máme len stručné zmienky, je však dôležité neprehliadnuť ich. Kým začal verejne pôsobiť, prežil štyridsať dní na púšti. Bol tam sám, ale nebol osamelý. Bol so svojím Otcom. Bol to jeho spôsob prípravy na verejnú činnosť. Počas nej sa Ježiš často modlieval v samote a tichu: „Včasráno, hneď na úsvite, vstal a vyšiel von. Utiahol sa na pusté miesto a tam sa modlil.“ (Mk 1, 35) Vyhľadával intímne chvíle s Otcom a vzájomný dialóg: ide o obývanú samotu, o ticho, v ktorom si možno bez slov povedať všetko. Ticho odstraňuje bariéry, ktoré slová nedokážu prekonať. Ježišova samota v Getsemanskej záhrade ho učila objavovať a plniť Božiu vôľu. Ježišova samota na kríži ukazuje umenie lásky cez odpúšťanie. Ježiš samotu vyhľadáva a prijíma, lebo mu umožňuje prekonávať osamelosť vedomím, že jeho Otec je stále s ním.

Boží Syn je príkladom toho, že samota je príležitosť, nie prekatie. A jedným zo spôsobov, ako ju naplniť, je modlitba, ktorá môže byť zdrojom prehodnocovania nášho života. Modlitbou môžeme uzdravovať seba aj iných. Modlitbou môžeme odhaľovať, čo od nás chce Boh. Modlitbou môžeme odpúšťať a otvoriť sa vnútornému pokoji, ktorý tak neúnavne hľadáme.

Niektorí azda namietne, že sa nedokáže modliť celý deň. Môžeme však praktizovať aj rôzne iné spôsoby spracovania samoty, každú podľa vlastných životných okolností. Prijatť samotu ako príležitosť osobného duchovného rastu je prvý dôležitý krok, ako sa s ňou vyrovnáť, aby sme nemuseli opakovať slová piesne od skupiny Elán ***Neviem byť sám***.

Jozef Kováčik „A teraz čo? II“

Na minútku

Príbeh „bezmenného

Pred mnohými rokmi žil v dedine na okraji veľkého lesa chlapec, ktorý nemal nijaké meno. Bol to poslušný a dobrý chlapec. Všetky ostatné deti mali meno, len on nie. Býval u jednej dobrej vdovy, ktorá ho nazývala „Pokladík“. Kamaráti sa rozhodli volať ho jednoducho „Červený“, lebo mal ryšavé vlasy.

Raz pri večeri sa bezmenný chlapec opýtal nezvyčajne vážne: „Mariana, prečo nemám nijaké meno?“

Žena prestala jesť a zahľadela sa naňho. „Musím ti povedať niečo dôležité. Už si dosť veľký, aby si to pochopil. Nechcela som ti dať nijaké meno, lebo určite si už nejaké mal. To, čo ti dali tvoji rodičia. Tvoj príchod do dediny bol skutočný zázrak. Preto ťa majú všetci radi... Priniesol ťa veľký sivý vlk.“

Veľký sivý vlk bol postrachom lesa, vodcom divokej svorky vlkov, ktorí vystrájali v lese, napádali stáda a ľudí prechádzajúcich okolo.

„Bol si zabalený v batôžku, ktorý vlk držal v labách. Možno tvojich rodičov prepadli vlci, ale veľký sivý vlk ťa zachránil a priniesol ťa do dediny.“

Bezmenný chlapec ju s láskou objal. Na druhý deň si obliekol svoje najkrajšie šaty a povedal: „Idem za veľkým sivým vlkom, aby mi povedal, ako sa volám.“

Dedinčania neurobili nič, aby mu v tom zabránili. Vedeli, že chlapec, ktorý odhodlane a hrdo kráčal k lesu, má na to právo.

Po hodine sa pred ním vynoril obrovský tieň. Bol to veľký sivý vlk.

„Kam ideš, malý človek s vlasmi farby ohňa?“ opýtal sa ho vlk hlbokým hlasom.

„Chcel som sa ti poďakovať za to, že si ma zachránil,“ povedalo dieťa premáhajúc strach.

„Bolo to v slabej chvíli,“ riekol vlk. „A teraz chceš vedieť, ako skončili tvoji rodičia...“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Ja viem veľa vecí...“

V každom prípade, máš veľké šťastie. Tvojho otca a matku som videl pred niekoľkými dňami. Poď, nech nestrácam čas.“

Veľký sivý vlk vykročil a chlapec bez mena sa ponáhľal za ním.

Prešli cez les a došli na okraj mestečka. Vlč zasal: „Ja nemôžem ísť ďalej. Tvoj otec je tam dole, má vlasy farby ohňa rovnako ako ty, nemôžeš sa pomýliť.“

Uprostred námestia sa týčilo vysoké lešenie. Množstvo murárov a tesárov stavalo kostol. Muž, ktorý stavbu riadil, mal vlasy rovnako červené ako bezmenný chlapec. Chlapec k nemu nesmel podišiel. Muž sa naňho pozrel a na chvíľu zatajil dych. Z lesa sa ozvalo zavýtie veľkého vlka a muž pochopil.

„Ty si môj syn!“ zvolal muž. Zliezol z lešenia a mocne objal bezmenného chlapca. „To je zázrak! Tvoja matka a ja sme si mysleli, že sme ťa navždy stratili. V lese nás napadli vlci... Mal si len niekoľko mesiacov. Poďme za tvojou matkou, syn môj!“

Chlapec odstúpil od otca a povedal: „Ocko, najprv mi musíš povedať jednu vec - ako sa volám?“

„Pozri,“ riekol otec a ukázal mu širokú a drapľavú dlaň pravej ruky. „Aby som na teba navždy pamätal, dal som si napísať tvoje meno na ruku.“

Bezmenný chlapec s tlčúcim srdcom prečítal svoje meno: „Milovaný.“ „Vedel som to!“ zvolal. „To je to najkrajšie meno zo všetkých.“

„Ale Sion povedal: Pán ma opustil, Pán na mňa zabudol.“

Bruno Ferrero „Ludia, ktorí lietali“

Zamyslenia

Božie ľadoborce

A pretože sa rozmnoží neprávosť, v mnohých vychladne láska.

Mt 24, 12

Každého z nás od narodenia formuje a ovplyvňuje neprehľadná spleť vzťahov s inými ľuďmi. Do istej miery sme dokonca výsledkom ich pôsobenia: pod vplyvom nespravodlivosti, tvrdosti a zraňovania má naše srdce tendenciu sa zatvrdzovať, kým pod slnkom milosrdnej lásky sa topí a otvára, aby potom bolo schopné samo dávať lásku.

Všetci máme preto veľkú zodpovednosť za ľudí okolo seba a vôbec za svet, aby v ňom znova nezavládla „doba ľadová“. „Áno, musíme sa stať ľadoborcami, ktorých srdcia budú také plné lásky k Bohu a k človekovi, také naplnené ohňom Ducha Svätého, že preniknú hrozným chladom, ktorý nás už obklopuje a stále sa snaží uväzniť čoraz viac ľudských srdc,“ píše Catherine de Hueck Dohertyová a pokračuje prirovnaním k milosrdnému Samaritánovi: „Každý z nás sa musí stať ‚Božím hostinom‘ pre tie milióny ľudí, ktorých už dnes možno nájsť ležať zranených, opustených a zbitých nespočítanými lupičmi.“

Svätý Silván z Athosu vo svojej mladosti veľmi ublížil dvom ľuďom. Takmer zabil mladého obuvníka, len preto, že ho zosmiešňoval na verejnosti, a zvedol na hriech dievčinu, ktorú mal rád. Postupom času v ňom narastalo vedomie moci zla a vedomie ešte väčšej moci Kristovej lásky, takže neprestával prosiť: „Pane, daj mi milosť, aby som dnes nikoho nezranil ani skutkom, ani slovom, ba ani výrazom svojej tváre!“ Podobne sa modlil aj viac ráz za deň. Keby sme občas Pána prosili o podobnú milosť, iste by neváhal ponáhľať sa na pomoc našej slabosti.

Nikoho nezraňovať je však len jedna stránka veci. Kto pozná Božie milosrdenstvo a žije z neho, bude ho chcieť vôkol seba vyžarovať, a to hmatateľným spôsobom: „Miluj tých, ktorých miluješ,“ hovorí brat Efraim. „Miluj ich však skutočnou láskou a povedz im to. Veď príde hodina, keď človek ľutuje, že nemiloval dosť a že svoju lásku nevyjadril.“

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku